

нѣколко години византийскій царь го направилъ управитель на Струмекъ-тѣ область въ Македоніѣ, а послѣ ся-покалугерилъ въ единъ монастырь на Святѣ-Горѣ. Кириллъ, слѣдъ смръть-тѣ на татка си, бѣлъ повѣканъ въ Цариградѣ отъ роднинѣ-тѣ си Логотета, и тамъ ся-въспиталъ у царевы-тѣ двореце заедно съ царскій сынъ Михаила. Тамъ той ся изучилъ словестность, философіѣ и математикѣ и научилъ много языци. Негова-та дарба, образуване-то му и царско-то закрыване, ако и да му отваряли пѣтъ камъ голѣмъ славѣ и честь, нѣ той прѣдпочелъ да стане духовно лице и да бѣде просвѣтителъ на Словѣне-тѣ въ свое-то отечество.

До VI или VII вѣкъ токо-рѣчи всичкы-ти Словѣне въ Македоніѣ, Тракиѣ, Тессалиѣ, Моренѣ, дору и въ Мизиѣ, прѣди да дойдѣтъ Българе-ти, бѣли вече покрѣстени. Нѣ тогава Словѣне-ти нѣмали книгѣ на языка си, та писали съ чужды буквы словѣнскѣ-тѣ рѣчь и бѣли въ духовно робство у чужды народы. Изминѣли-ся двѣ-стѣ години. Тогава чловѣколюбивый Богъ, който ряди всичко и докарва всичкы на разумъ и на спасение помилвалъ Словѣнскій народъ, та му пратилъ Св. Кирилла, който съ брата си Методия, далъ на Словѣне-тѣ книгѣ и самобытнѣ хри-стианскѣ мысль. И така, Кириллъ и Методій из-мыслили Словѣнскѣ азбукѣ и прѣвели Свяштено-то Писание на Словѣнскій языкъ, на който и до днесъ ся-връши словѣнско-то богослужение. Има записано въ едно житіе, че Кириллъ подкачилъ да учи и да просвѣштава най-напрѣдъ между Словѣне-тѣ въ Македоніѣ. Въ сѣшто-то житіе пи-